Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 3 oktober 2013*

”Överklagande — Gemenskapsvarumärke — Förordning (EG) nr 40/94 — Artikel 74.2 — Förordning (EG) nr 2868/95 — Regel 50.1 första och tredje styckena — Invändning från innehavaren av ett äldre varumärke — Varumärkets förekomst — Bevisning som ingetts till stöd för invändningen efter utgången av den utsatta fristen — Beslut att inte beakta — Överklagandenämndens utrymme för skönsmässig bedömning — Bestämmelse i vilken något annat anges — Omständigheter som utgör hinder för att beakta ytterligare eller kompletterande bevis”

I mål C-121/12 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 28 februari 2012,

Bernhard Rintisch, Bottrop (Förbundsrepubliken Tyskland), företrädd av A. Dreyer, Rechtsanwalt,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), företrädd av G. Schneider, i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

Valfleuri Pâtes alimentaires SA, med säte i Wittenheim (Frankrike), företrätt av F. Baujoin, avocate,

intervenient i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Bay Larsen (referent) samt domarna J. Malenovský, U. Lõhmus, M. Safjan och A. Prechal,

generaladvokat: E. Sharpston,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 16 maj 2013 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

* Rättegångsspråk: engelska.

följande

Dom

1 Bernhard Rintisch har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 16 december 2011 i mål T-109/09, Rintisch mot harmoniseringsbyrån – Valfleuri Pâtes alimentaires (PROTIVITAL) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade tribunalen Bernhard Rintisch talan om ogiltigförklaring av det beslut som fattats av harmoniseringsbyråns fjärde överklagandenämnd den 21 januari 2009 (ärende R 1660/2007-4) (nedan kallat det omtvistade beslutet) om ett invändningsförfarande mellan klaganden och Valfleuri Pâtes alimentaires SA (nedan kallat Valfleuri).

Tillämpliga bestämmelser

2 Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3) har upphävts och ersatts av rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (EUT L 78, s. 1), som trädde i kraft den 13 april 2009. Med hänsyn till tidpunkten för de faktiska omständigheterna är det dock förordning nr 40/94 som är tillämplig i det förevarande målet.

3 Tillämpningsföreskrifter till förordning nr 40/94 återfinns i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 (EGT L 303, s. 1), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1041/2005 av den 29 juni 2005 (EUT L 172, s. 4) (nedan kallad tillämpningsförordningen).

Förordning nr 40/94

4 I artikel 74.2 i förordning nr 40/94 anges att harmoniseringsbyrån inte ”behöver beakta omständigheter eller bevis som part inte åberopat eller ingivit i rätt tid”.

Tillämpningsförordningen

5 Regel 19 i tillämpningsförordningen har följande lydelse:

”1. Byrån skall ge den invändande parten möjlighet att lägga fram fakta, bevis och argument till stöd för invändningen eller att komplettera alla fakta, bevis och argument som redan har lämnats in enligt regel 15.3 inom den tid som byrån bestämmer och som skall vara minst två månader från och med det datum då invändningsförfarandet skall avses inledas enligt regel 18.1.

2. Inom den tid som avses i punkt 1 skall den invändande parten också lämna bevis för förekomst, giltighet och omfattning av skyddet av hans äldre märke eller äldre rättighet och dessutom påvisa sin rätt att framställa invändningen. Främst skall den invändande parten lägga fram följande bevis:

a) Om invändningen baseras på ett varumärke som inte är ett gemenskapsvarumärke, bevis på att det lämnats in en ansökan om registrering eller på att det är registrerat genom att ge in,

...

ii) om varumärket registrerats, en kopia av inlämningsbeviset och i förekommande fall det senaste förnyelseintyget av vilket det framgår att varumärkets skydd sträcker sig längre än till den tidsgräns som avses i punkt 1 eller någon annan förlängning av denna eller motsvarande dokument från den förvaltning där varumärket har registrerats.

...

3. Den information och de bevis som avses i punkterna 1 och 2 skall vara på processpråket eller åtföljas av en översättning. Översättningen skall lämnas in inom den tid som gäller för inlämning av originalet.

4. Byrån får inte beakta dokument och annat skrivet material eller delar därav som inte har lämnats in eller som inte har översatts till processpråket inom den tid som byrån fastställt."

6 I regel 20 i tillämpningsförordningen, med rubriken "Prövning av invändningen", föreskrivs följande i punkt 1:

"Om den invändande parten inte innan den tid löper ut som avses i regel 19.1 har bevisat förekomst, giltighet och omfattning av skyddet för hans äldre märke eller äldre rättighet liksom hans rätt att framställa invändningen, skall invändningen avslås som ogrundad."

7 Regel 50 i tillämpningsförordningen har rubriken "Prövning av överklaganden". I punkt 1 anges följande:

"Såvida inte annat anges skall bestämmelserna om förfaranden vid den avdelning som har fattat det beslut mot vilket överklagandet riktas gälla för besvärsförfaranden i tillämpliga delar.

…

Om överklagandet gäller ett beslut av invändningsenheten, skall nämnden begränsa prövningen av överklagandet till de sakförhållanden och de bevis som läggs fram inom de tidsfrister som fastställts av invändningsenheten i enlighet med [förordning nr 40/94] och dessa regler, såvida inte nämnden anser att ytterligare eller kompletterande sakförhållanden och bevis bör beaktas enligt artikel 74.2 i förordningen."

Förordning nr 1041/2005

8 I skäl 7 i förordning nr 1041/2005 anges följande:

"Bestämmelserna om invändningsförfarandet bör omarbetas helt så att villkoren för godkännande och de juridiska konsekvenserna av brister preciseras samt att bestämmelserna placeras i förfarandets rätta kronologiska ordning."

Bakgrund till tvisten

9 Bakgrunden till tvisten beskrivs på följande sätt av tribunalen i punkterna 1–16 i den överklagade domen:

"1. [Valfleuri] ingav den 6 januari 2006 en ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke till [harmoniseringsbyrån] i enlighet med förordning … nr 40/94 …

2. Registreringsansökan avsåg ordkännetecknet PROTIVITAL.

3. De varor som registreringsansökan avsåg omfattas bland annat av klasserna 5, 29 och 30 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg …

…

5. Den 24 oktober 2006 … framställde Bernhard Rintisch … med stöd av artikel 42 i förordning nr 40/94 … en invändning mot registreringen av det sökta varumärket avseende de ovan i punkt 3 angivna varorna.

6. Invändningen grundade sig bland annat på följande äldre rättigheter:

   — det tyska ordmärket PROTIPLUS, för vilket en registreringsansökan ingavs den 4 december 1995 och som registrerades den 20 maj 1996 som nummer 39 549 559, för varor i klasserna 29 och 32,

   — det tyska ordmärket PROTI, för vilket en registreringsansökan ingavs den 22 januari 1997 och som registrerades den 3 mars 1997 som nummer 39 702 429, för varor i klasserna 29 och 32,

   — det tyska figurmärket … för vilket en registreringsansökan ingavs den 24 februari 1996 och som registrerades den 5 mars 1997 som nummer 39 608 644, för varor i klasserna 29 och 32 …

…

8 För att styrka förekomsten och giltigheten för de ovan i punkt 6 nämnda äldre varumärkena inkom [Bernhard Rintisch] den 16 januari 2007 till harmoniseringsbyrån med för det första registreringsbevis som utfärdats av Deutsches Patent- und Markenamt (den tyska patent- och varumärkesmyndigheten) i mars 1996, oktober 1996 och mars 1997, och för det andra utdrag ur Deutsches Patent- und Markenamts onlineregister från den 8 januari 2007. På dessa utdrag figurerade under rubriken 'Letzter Verfahrensstand' (senaste skedet av förfarandet) angivelsen 'Marke eingetragen' (varumärke registrerat) för vart och ett av de äldre varumärkena. Vad gäller de äldre varumärkena nr 39549559 och nr 39608644 angavs under rubriken 'Verlängerungsdatum' (förnyelsedatum), datum under år 2006. Det är endast för de äldre varumärkenas registreringsbevis som en översättning till processpråket har getts in.

9 Den 23 januari 2007 underrättade harmoniseringsbyrån [Bernhard Rintisch] om tidpunkten för inledandet av den kontradiktoriska fasen i invändningsförfarandet. I underrättelsen informerade harmoniseringsbyrån [Bernhard Rintisch] om att det krävdes ett förnyelseintyg för de varumärken som registrerades för mer än tio år sedan. Likaså angavs att förekomsten och giltigheten för äldre varumärken som åberopas till stöd för invändningen måste styrkas genom officiella handlingar som översatts till processpråket. Harmoniseringsbyrån angav att fristen för ingivande av handlingar löpte ut den 4 juni 2007. Slutligen uppmärksammade harmoniseringsbyrån [Bernhard Rintisch] på att om ingen bevisning för de äldre varumärkenas förekomst och giltighet ingavs inom fristen skulle invändningen avslås utan prövning i sak i enlighet med regel 20.1 i [tillämpnings]förordningen.

10 Den 11 september 2007 meddelade harmoniseringsbyrån [Bernhard Rintisch] att den hade konstaterat att han inte hade styrkt de äldre varumärkenas förekomst och giltighet inom den utsatta fristen. Harmoniseringsbyrån informerade vidare [Bernhard Rintisch] om att det inte längre var möjligt att framföra ytterligare argument och att harmoniseringsbyrån skulle meddela beslut i invändningsförfarandet på grundval av den bevisning som den vid denna tidpunkt hade till sitt förfogande.

11 Den 19 september 2007 avslog invändningsenheten invändningen med motiveringen att [Bernhard Rintisch] inte inom den utsatta fristen hade gett in bevis för förekomsten och giltigheten för de äldre varumärken som hade åberopats till stöd för invändningen. För det första konstaterade invändningsenheten att även om det framgick av de intyg som ingetts till harmoniseringsbyrån den 16 januari 2007 att de äldre varumärkena registrerades år 1995, år 1996 och år 1997, räckte

det inte för att styrka att de var giltiga den 4 juni 2007 … För det andra fann invändningsenheten att utdragen från onlineregistret av den 8 januari 2007, i enlighet med regel 19.4 i [tillämpnings]förordningen, inte kunde beaktas såsom bevis för förnyelse av de äldre varumärkena eftersom de inte hade översatts till processpråket.

12. Den 23 oktober 2007 ingav [Bernhard Rintisch] ett överklagande av invändningsenhetens beslut till harmoniseringsbyrån med stöd av artiklarna 57–62 i förordning nr 40/94 … . [Bernhard Rintisch] yrkade att överklagandenämnden skulle avslå ansökan om registrering av det sökta varumärket på grund av att det förelåg risk för förväxling. Till överklagandet bifogade han bland annat, för vart och ett av de äldre varumärkena, ett utdrag från onelineregistret och ett intyg från Deutsches Patent- und Markenamt, samt en översättning av intyget till processpråket. Av intyget framgick att de äldre varumärkena hade förnyats före det datum då invändningen framställdes och att de nu var giltiga fram till år 2015, år 2016 och år 2017.

13 Harmoniseringsbyråns fjärde överklagandenämnd avslog överklagandet genom [det omtvistade beslutet] utan någon prövning i sak. Den slog fast att invändningsenheten hade gjort en riktig bedömning när den fann att Bernhard Rintisch inte inom de utsatta fristerna hade styrkt förekomsten och giltigheten för de äldre varumärken som åberopats till stöd för invändningen.

14 Överklagandenämnden konstaterade framför allt dels att de registreringsbevis som hade ingetts till harmoniseringsbyrån den 16 januari 2007 inte visade att de äldre varumärkena fortfarande var giltiga det datum då invändningen gjordes, dels att det faktum att det saknades översättningar av utdragen från onlineregistret av den 8 januari 2007 i sig utgjorde ett tillräckligt skäl för att inte beakta dem.

15 Likaså konstaterade överklagandenämnden att de handlingar som den 23 oktober 2007 hade bifogats överklagandet inte kunde beaktas eftersom de hade ingetts efter den 4 juni 2007 då den av harmoniseringsbyrån utsatta fristen löpte ut.

16 Slutligen angavs att enligt överklagandenämndens uppfattning hade varken invändningsenheten eller överklagandenämnden själv något utrymme för skönsmässig bedömning enligt artikel 74.2 i förordning nr 40/94 … vad gäller beaktandet av handlingar som ingetts efter utgången av den av harmoniseringsbyrån utsatta fristen, eftersom det i regel 20.1 i [tillämpnings]förordningen uttryckligen föreskrivs att överklagandet ska avslås om de styrkande handlingarna inges för sent. Överklagandenämnden tillade att även om den hade ansetts ha en sådan befogenhet att skönsmässigt besluta huruvida handlingar som har ingetts för sent till invändningsenheten ska godtas eller inte, skulle den ha utövat denna befogenhet till nackdel för [Bernhard Rintisch] …”

Målet vid tribunalen och den överklagade domen

10 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 17 mars 2009 väckte Bernhard Rintisch talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.

11 Till stöd för sin talan åberopade han tre grunder, varav endast den andra berörs av det nu aktuella överklagandet. Enligt den grunden hade överklagandenämnden åsidosatt artikel 74.2 i förordning nr 40/94 och gjort sig skyldig till maktmissbruk.

12 Tribunalen inledde med att i punkterna 31 och 32 i den överklagade domen, med hänvisning till punkt 42 i domen av den 13 mars 2007 i mål C-29/05 P, harmoniseringsbyrån mot Kaul (REG 2007, s. I-2213), erinra om att det följer av artikel 74.2 i förordning nr 40/94 att parterna – som regel och såvida inget annat föreskrivs – har möjlighet att åberopa omständigheter och inge bevisning även efter utgången av de tidsfrister som gäller enligt bestämmelserna i förordningen, och att harmoniseringsbyrån inte är förhindrad att beakta omständigheter och bevisning som således har

åberopats respektive ingetts för sent. Därefter slog tribunalen fast att den inte kunde bifalla talan såvitt avsåg den av Bernhard Rintisch sålunda åberopade andra grundens första del, och gjorde i punkterna 33-42 i den överklagade domen i huvudsak följande bedömning:

”33 … [D]en möjlighet som parterna i förfarandet vid harmoniseringsbyrån har att åberopa omständigheter och bevisning efter utgången av de utsatta fristerna är underkastad villkoret att det inte får finnas någon bestämmelse där något annat anges. ...

34 Överklagandenämnde fann i det aktuella fallet … att det fanns en uttrycklig bestämmelse med ett annat innehåll, enligt vilken överklagandenämnden, i enlighet med rättspraxis, var skyldig att avslå invändningen, och att detta inte bara var något som nämnden hade rätt att göra inom ramen för en skönsmässig bedömning. Överklagandenämnden ansåg att regel 20.1 i [tillämpnings]förordningen, som var tillämplig vid överklagandenämnden enligt regel 50.1 i förordningen, hindrade överklagandenämnden från att utöva det utrymme för skönsmässig bedömning som föreskrivs i artikel 74.2 i förordning nr 40/94.

…

37 Det följer av [regel 20.1 jämförd med regel 50.1 första och tredje styckena i tillämpningsförordningen] att om det inte finns någon bestämmelse i vilken något annat anges är överklagandenämnden skyldig att tillämpa regel 20.1 i [tillämpnings]förordningen på det förfarande som pågår vid nämnden, och således att konstatera att om bevisning för förekomst, giltighet och omfattning av skyddet för det äldre varumärket inges efter det att den av harmoniseringsbyrån utsatta fristen har löpt ut, innebär det att invändningen avslås utan något utrymme för överklagandenämnden att göra en skönsmässig bedömning.

38 [Bernhard Rintisch] har anfört att artikel 50.1 tredje stycket slutet i [tillämpnings]förordningen, och särskilt hänvisningen till artikel 74.2 i förordning nr 40/94, utgör just en sådan bestämmelse i vilken något annat anges som under alla omständigheter utgör hinder för att tillämpa regel 20.1 i förordningen på förfaranden vid överklagandenämnden. Det argumentet kan dock inte godtas.

39 Det ska först påpekas att eftersom invändningen framställdes den 24 oktober 2006, är det den version av [tillämpnings]förordningen som är i kraft sedan ändringen genom … förordning … nr 1041/2005 ... som är tillämplig i förevarande fall. Framför allt anges i skäl 7 i nämnda förordning att ett av syftena med ändringen var att helt omarbeta bestämmelserna om invändningsförfarandet för att precisera bland annat de juridiska konsekvenserna av processuella brister.

40 Att godta den tolkning som [Bernhard Rintisch] har gjort gällande skulle inte bara medföra en risk för att tillämpa ett cirkelresonemang på de aktuella bestämmelserna, utan skulle dessutom avsevärt begränsa tillämpningsområdet för regel 20.1 i [tillämpnings]förordningen, i dess ändrade lydelse.

41 Om bevis till styrkande av förekomst, giltighet och omfattning av skyddet för ett äldre varumärke som enligt den nya lydelsen i regel 20.1 i [tillämpnings]förordningen, vilken är tillämplig i förevarande fall, inte får beaktas av invändningsenheten då de har ingetts för sent, likväl kunde beaktas av överklagandenämnden med stöd av befogenheten att företa en skönsmässig bedömning enligt artikel 74.2 i förordning nr 40/94, skulle den juridiska konsekvens som uttryckligen föreskrivs i förordning nr 1041/2005 för denna typ av brist, nämligen avslag på invändningen, i vissa fall kunna sakna ändamålsenlig verkan.

42 Överklagandenämnden gjorde således inte en oriktig bedömning när den ansåg att det, under omständigheterna i förevarande fall, fanns en bestämmelse som utgjorde hinder för att beakta de sakförhållanden och bevis som [Bernhard Rintisch] åberopat respektive ingett för sent vid harmoniseringsbyrån och att överklagandenämnden följaktligen saknade utrymme för skönsmässig bedömning enligt artikel 74.2 i förordning nr 40/94.”

13 Därefter underkände tribunalen den andra grundens andra del av följande skäl:

”48 [V]ad gäller påståendet om att överklagandenämnden gjort sig skyldig till maktmissbruk framgår det att ansökan inte uppfyller de lägsta krav som enligt artikel 21 i stadgan för Europeiska unionens domstol och artikel 44.1 c i tribunalens rättegångsregler gäller för att en talan ska kunna prövas såvitt avser en viss grund. … I det aktuella fallet åtföljs sökandens anmärkning, såsom den framställts i ansökan, inte av några argument som visar på vilket sätt överklagandenämnden skulle ha missbrukat sin makt. Således kan denna anmärkning inte tas upp till sakprövning.”

14 Tribunalen fann att talan inte heller kunde vinna bifall på någon av de övriga grunder som åberopats av Bernhard Rintisch, och ogillade därför talan i dess helhet.

Parternas yrkanden vid domstolen

15 Bernhard Rintisch har yrkat att domstolen ska upphäva den överklagade domen och förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

16 Harmoniseringsbyrån och Valfleuri har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta Bernhard Rintisch att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

17 Klaganden har åberopat två grunder till stöd för sitt överklagande. Han har därigenom gjort gällande att tribunalen har åsidosatt artikel 74.2 i förordning nr 40/94 och att överklagandenämnden har gjort sig skyldig till maktmissbruk.

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 74.2 i förordning nr 40/94

Parternas argument

18 Bernhard Rintisch har anfört att tribunalen har gjort en felaktig tolkning av artikel 74.2 i förordning nr 40/94 och av regel 50.1 i tillämpningsförordningen.

19 Han har gjort gällande att tribunalen har förbisett regel 50.1 tredje stycket i tillämpningsförordningen, trots att det rör sig om en specialbestämmelse för prövningen av överklaganden som uttryckligen föreskriver en tillämpning av artikel 74.2 i förordning nr 40/94 och som således ger överklagandenämnden ett utrymme för att skönsmässigt bedöma huruvida ytterligare eller kompletterande sakförhållanden och bevis ska beaktas. Dessutom har tribunalen felaktigt underlåtit att göra skillnad mellan å ena sidan nya omständigheter och å andra sidan ett för sent ingivande av ytterligare eller kompletterande sakförhållanden och bevis i den mening som avses i regel 50.1 tredje stycket i tillämpningsförordningen.

20 Harmoniseringsbyrån har invänt mot den tolkning av de relevanta bestämmelserna som klaganden har förespråkat. Enligt harmoniseringsbyrån gjorde tribunalen en riktig bedömning genom att konstatera att regel 20.1 i tillämpningsförordningen är att betrakta som en bestämmelse i vilken något annat föreskrivs, i den mening som avses i domen i det ovannämnda målet harmoniseringsbyrån mot Kaul. Det rör sig nämligen om en tvingande bestämmelse som inför en slutgiltig frist.

21 Valfleuri anser att reglerna 19.4 och 20.1 i tillämpningsförordningen utgör uttryckliga och tvingande regler som utesluter varje möjlighet för harmoniseringsbyrån att utsträcka den frist som invändaren har getts för att styrka de äldre varumärkenas förekomst och giltighet. Följaktligen förfogar harmoniseringsbyrån i den aktuella situationen inte över det utrymme för skönsmässig bedömning som den tillerkänns i artikel 74.2 i förordning nr 40/94.

Domstolens bedömning

22 I artikel 74.2 i förordning nr 40/94 föreskrivs att harmoniseringsbyrån inte behöver beakta omständigheter eller bevis som part inte åberopat eller ingett i rätt tid.

23 Såsom domstolen redan har fastslagit följer det av bestämmelsens lydelse att parterna – som regel och såvida inget annat föreskrivs – har möjlighet att åberopa omständigheter och inge bevisning även efter utgången av de tidsfrister som gäller enligt bestämmelserna i förordning nr 40/94 och att harmoniseringsbyrån inte på något sätt är förhindrad att beakta omständigheter och bevisning som således har åberopats respektive ingetts för sent (dom i det ovannämnda målet harmoniseringsbyrån mot Kaul, punkt 42, och av den 18 juli 2013 i mål C-621/11 P, New Yorker SHK Jeans mot harmoniseringsbyrån, punkt 22).

24 Genom att det i ovannämnda bestämmelse anges att harmoniseringsbyrån i ett sådant fall ”inte behöver” beakta sådana bevis tillerkänns harmoniseringsbyrån nämligen ett stort utrymme för att skönsmässigt avgöra , med angivande av en motivering till sitt beslut, huruvida dessa bevis ska beaktas eller inte (domarna i de ovannämnda målen harmoniseringsbyrån mot Kaul, punkt 43, och New Yorker SHK Jeans mot harmoniseringsbyrån, punkt 23).

25 Eftersom klagandens första grund enbart avser det utrymme för skönsmässig bedömning som han anser att överklagandenämnden förfogar över, är det reglerna för förfarandet vid överklagandenämnden som ska tillämpas vid prövningen av om det finns någon sådan bestämmelse i vilken något annat anges som kan utesluta möjligheten för en sådan skönsmässig bedömning.

26 I regel 50.1 första stycket i tillämpningsförordningen föreskrivs att såvida inget annat anges ska bestämmelserna om förfaranden vid den avdelning som har fattat det beslut mot vilket överklagandet riktas gälla för förfaranden vid överklagandenämnden i tillämpliga delar.

27 Tribunalen fann i punkt 37 i den överklagade domen att det följer av den bestämmelsen att överklagandenämnden var skyldig att tillämpa regel 20.1 i tillämpningsförordingen och således att konstatera att om bevisning för förekomst, giltighet och omfattning av skyddet för det äldre varumärket inges efter det att den av harmoniseringsbyrån utsatta fristen har löpt ut, innebär det att invändningen ska avslås utan något utrymme för överklagandenämnden att göra en skönsmässig bedömning.

28 Därmed gjorde tribunalen emellertid en felaktig tolkning av regel 50.1 i tillämpningsförordningen varigenom tribunalen förbisåg innebörden av bestämmelsens tredje stycke.

29 Visserligen innehåller bestämmelsens första stycke en princip om att bestämmelserna om förfaranden vid den avdelning som har fattat det beslut mot vilket överklagandet riktas ska gälla för förfaranden vid överklagandenämnden i tillämpliga delar. I bestämmelsens tredje stycke uppställs dock en

specialregel om ett undantag från den principen. Specialregeln gäller särskilt för de förfaranden vid överklagandenämnden som avser beslut av invändningsenheten, och den anger vad som gäller vid överklagandenämnden när omständigheter och bevis har åberopats eller ingetts efter utgången av de frister som har fastställts i första instans.

30 Det är således regel 50.1 tredje stycket i tillämpningsförordningen som ska tillämpas på denna särskilda fråga under förfarandet för överklagande av invändningsenhetens beslut, och inte bestämmelserna om förfarandet vid invändningsenheten, av vilka regel 20.1 i tillämpningsförordingen är en.

31 Det bör i sammanhanget påpekas att specialregeln infördes i tillämpningsförordningen när denna ändrades genom förordning nr 1041/2005, vilken enligt skäl 7 bland annat syftar till att precisera vilka juridiska konsekvenser som processuella brister under invändningsförfarandet ska få. Detta konstaterande bekräftar att det är på grundval av den regeln som det ska fastställas vilka konsekvenser det ska få vid överklagandenämnden att bevisning ingavs för sent till invändningsenheten.

32 Av lydelsen i regel 50.1 tredje stycket i tillämpningsförordningen framgår att överklagandenämnden, om överklagandet gäller ett beslut av invändningsenheten, ska begränsa prövningen av överklagandet till de sakförhållanden och de bevis som läggs fram inom de tidsfrister som fastställts av invändningsenheten, såvida inte nämnden anser att ytterligare eller kompletterande sakförhållanden och bevis bör beaktas i enlighet med artikel 74.2 i förordning nr 40/94.

33 Således föreskriver tillämpningsförordningen – uttryckligen – att överklagandenämnden, när den prövar ett överklagande av ett beslut från en invändningsenhet, förfogar över det utrymme för skönsmässig bedömning som följer av regel 50.1 tredje stycket i tillämpningsförordningen och artikel 74.2 i förordning nr 40/94 när det gäller att besluta huruvida ytterligare eller kompletterande sakförhållanden och bevis som inte har åberopats respektive ingetts inom de tidsfrister som fastställts av invändningsenheten ska beaktas.

34 Härav följer att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning i den överklagade domen när den i punkt 42 slog fast att regel 20.1 i tillämpningsförordningen utgör en sådan bestämmelse i vilken något annat anges som utgör hinder för att överklagandenämnden ska kunna beakta sakförhållanden och bevis som klaganden åberopat respektive ingett för sent vid harmoniseringsbyrån, och att överklagandenämnden således saknade utrymme för skönsmässig bedömning enligt artikel 74.2 i förordning nr 40/94 när det gällde att besluta huruvida dessa sakförhållanden och bevis skulle beaktas.

35 Det ska dock erinras om att ett överklagande ska ogillas om en dom från tribunalen innehåller domskäl som strider mot unionsrätten, men domslutet framstår som riktigt enligt andra rättsliga grunder (se dom av den 13 juli 2000 i mål C-210/98 P, Salzgitter mot kommissionen, REG 2000, s. I-5843, punkt 58, och av den 29 mars 2011 i mål C-352/09 P, ThyssenKrupp Nirosta mot kommissionen, REU 2011, s. I-2359, punkt 136).

36 Det följer av övervägandena ovan i punkt 34 att överklagandenämnden gjorde en felaktig rättstillämpning när den i punkterna 38–40 i det omtvistade beslutet konstaterade att det följer av regel 20.1 i tillämpningsförordningen att den inte hade något utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att besluta huruvida bevisning för förekomst, giltighet och omfattning av skyddet för det äldre varumärket som har ingetts för sent ska beaktas.

37 Emellertid angav överklagandenämnden i punkt 42 i det omtvistade beslutet att om det hade framgått att nämnden hade befogenhet att skönsmässigt besluta huruvida handlingar som ingetts för sent skulle beaktas, skulle den ha utövat denna befogenhet till invändarens nackdel. Därefter, i punkterna 43–46 i beslutet, redogjorde överklagandenämnden för skälen till denna slutsats.

38 Dessa skäl, som överklagandenämnden angav som alternativa skäl för att inte beakta den bevisning som Bernhard Rintisch gett in för sent, kan endast kompensera för bristen i det omtvistade beslutet om de gör att det kan anses att överklagandenämnden faktiskt använde det utrymme för skönsmässig bedömning som den har enligt artikel 74.2 i förordning nr 40/94 för att, med angivande av motivering och med beaktande av samtliga relevanta omständigheter, besluta huruvida den bevisning som ingetts för sent till nämnden skulle beaktas vid prövningen av överklagandet (se, för ett liknande resonemang, domen av den 26 september 2013 i mål C-610/11 P, Centrotherm Systemtechnik mot harmoniseringsbyrån och centrotherm Clean Solutions, punkt 110).

39 Domstolen erinrar härvid om att den bland annat har funnit att det kan vara särskilt befogat att harmoniseringsbyrån inom ramen för ett invändningsförfarande beaktar för sent åberopade omständigheter och bevisning när harmoniseringsbyrån anser dels att det som har ingetts för sent vid ett första påseende förefaller kunna få en faktisk inverkan på utgången i invändningsförfarandet, dels att det inte föreligger några hinder för ett sådant beaktande med hänsyn till på vilket stadium i förfarandet som denna bevisning har ingetts och under vilka omständigheter det har skett (domen i det ovannämnda målet harmoniseringsbyrån mot Kaul, punkt 44, och domen i det ovannämnda målet Centrotherm Systemtechnik mot harmoniseringsbyrån och centrotherm Clean Solutions, punkt 113).

40 I det aktuella fallet grundade Bernhard Rintisch sin invändning på tre registrerade tyska varumärken. Regel 19.2 a ii) i tillämpningsförordningen innehåller en noggrann och uttömmande uppräkning av de bevis för förekomst, giltighet och omfattning av skyddet för dessa varumärken som Bernhard Rintisch behövde ge in under invändningsförfarandet. Således ansågs Bernhard Rintisch redan före ingivandet av invändningen ha känt till exakt vilka handlingar han behövde ge in till stöd för den. Härav följer att överklagandenämnden under dessa förhållanden ska använda sitt utrymme för skönsmässig bedömning restriktivt och endast kan godta ett för sent ingivande av sådan bevisning om omständigheterna under vilka detta har skett kan motivera klagandens dröjsmål med att lägga fram den bevisning som krävs.

41 I motiveringen till beslutet angav överklagandenämnden bland annat att Bernhard Rintisch förfogade över beviset för förnyelsen av de aktuella varumärkena sedan den 15 januari 2007 och att han inte angav något skäl till varför han hade behållit handlingen för sig själv fram till oktober 2007.

42 Således framgår det av det omtvistade beslutet att omständigheterna kring det för sena ingivandet av bevisen för förekomst, giltighet och omfattning av skyddet för de aktuella varumärkena inte kan motivera klagandens dröjsmål med att lägga fram den bevisning som krävs.

43 Det faktum att Bernhard Rintisch, innan den av invändningsenheten utsatta fristen löpte ut, hade gett in utdrag från Deutsches Patent- und Markenamts onlineregister – på ett annat språk än processpråket – där det angavs att de aktuella varumärkena hade förnyats, påverkar inte bedömningen ovan. Det framgår nämligen av regel 19.4 i tillämpningsförordningen att harmoniseringsbyrån inte beaktar handlingar som inte har lämnats in eller som inte har översatts till processpråket inom nämnda tidsfrist.

44 Av detta följer att överklagandenämnden gjorde rätt när den beslutade att inte beakta den bevisning som Bernhard Rintisch hade ingett efter det att den av invändningsenheten utsatta fristen hade löpt ut, och att den inte behövde ta ställning till den eventuella inverkan som bevisningen skulle kunna få eller slå fast huruvida det förelåg några hinder för ett sådant beaktande med hänsyn till på vilket stadium i förfarandet som denna bevisning ingavs.

45 I motsats till vad Bernhard Rintisch har anfört har överklagandenämnden nämligen ingen skyldighet att vid sin skönsmässiga bedömning med stöd av artikel 74.2 i förordning nr 40/94 pröva samtliga tre kriterier som nämns ovan i punkt 39, om det räcker med att pröva ett av dem för att konstatera att överklagandenämnden inte ska beakta den för sent ingivna bevisningen (se, för ett liknande resonemang, beslutet av den 4 mars 2010 i mål C-193/09 P, Kaul mot harmoniseringsbyrån, punkt 38).

46 Mot denna bakgrund får den felaktiga rättstillämpningen i den överklagade domen (se ovan punkt 34) inte några konsekvenser för prövningen av överklagandet, eftersom tribunalens underkännande, i punkt 47 i domen, av den andra grundens första del avseende ett åsidosättande av artikel 74.2 i förordning nr 40/94 var riktigt enligt andra rättsliga grunder än de som tribunalen angav. Den felaktiga rättstillämpningen kan således inte leda till att domen upphävs.

A – *Den andra grunden: Överklagandenämndens maktmissbruk*

Parternas argument

47 Bernhard Rintisch har anfört att tribunalen underskattade den omständigheten att överklagandenämnden missbrukade sina maktbefogenheter.

48 Harmoniseringsbyrån har konstaterat att överklagandet inte innehåller något argument som stöder den andra grunden.

Domstolens bedömning

49 När det gäller den andra grunden konstaterar domstolen dels att klaganden endast har framfört allmänna påståenden och inte har angett vilka punkter i den överklagade domen som han ifrågasätter, dels att han inte har anfört några rättsliga grunder i denna del.

50 Enligt fast rättspraxis framgår det av artikel 256 FEUF, artikel 58 första stycket i domstolens stadga och av artikel 112.1 c i domstolens rättegångsregler i den lydelse som var i kraft då överklagandet gavs in – nu artikel 168.1 d i domstolens rättegångsregler – att det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter den dom som det yrkas upphävning av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande. I annat fall kan överklagandet eller grunden i fråga inte tas upp till sakprövning (domarna av den 28 juni 2005 i de förenade målen C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P och C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. I-5425, punkt 426, och av den 22 december 2008 i mål C-487/06 P, British Aggregates mot kommissionen, REG 2008, s. I-10515, punkt 121).

51 Den andra grunden som Bernhard Rintisch har åberopat till stöd för sitt överklagande uppfyller inte nämnda krav, och överklagandet kan således inte prövas såvitt avser den grunden.

52 Eftersom överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser någon av de grunder som klagandena har anfört, ska det ogillas.

Rättegångskostnader

53 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas. Enligt artikel 138.1, som enligt artikel 184.1 är tillämplig i ett mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

54 Harmoniseringsbyrån och Valfleuri har yrkat att klaganden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet ska harmoniseringsbyråns yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Bernhard Rintisch ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter